

Beneiteria tecnològica

Ens envolten signes alarmants de l'extensió de la beneiteria tecnològica. Les administracions, amb una forta inversió publicitària que ja voldríem per a d'altres àmbits, ens venen que la Televisió Digital Terrestre (TDT) serà la terra de fer pipes. La inversió institucional en aquest sac foradat només es pot explicar amb el fal·laç argument que l'estímul del consum és el millor camí per sortir de la crisi. Vinga una tele nova, que la que tens és de cartó! Els més ingenus es pensen que l'aparell de TDT és una mena de màgica Thermomix que ens cuinarà un estofat de senglar omplint-la de teleronya. Ens prometen més qualitat d'imatge i més canals, però no ens diuen que en molts indrets el senyal no arribarà amb prou força i que s'ha obert la porta als canals de pagament. Una cosa és veritat: s'ha acabat la «neu» que envaïa les pantalles dels nostres pares; ara tindrem píxels congelats o un avís sobre la inestabilitat del senyal damunt del no-res. Els nous usuaris de la TDT descobriran aviat que la suposada pluralitat de l'oferta es limita a més canals que fan més del mateix, bona part dels quals ens bombardegen amb visions tan salvatgepartidistes i manipuladores de la realitat que només es poden digerir prenent-les com a paròdies humorístiques.

És la imatge, estúpid

Les institucions i entitats culturals gironines continuen enrocades en velles fórmules de producció cultural. Gasten un munt de diners en la publicació de llibres –molts d'absolutament prescindibles– que tindran una pèssima difusió i una incidència nul·la. Encara no s'han adonat que vivim en plena civilització de la imatge i que el nou repte està en la producció audiovisual. La Diputació de Girona, editora d'aquesta revista, és de les poques institucions que han començat tímidament a obrir aquest meló amb la col·lecció La Talaia de les Lletres, sobre escriptors influïts pel paisatge gironí. Llàstima que els tres documentals realitzats fins ara (Mercè Rodoreda, Carles Rahola i M. Àngels Anglada) siguin tan soporífers i més propers al llenguatge radiofònic que no pas a l'audiovisual.

Un altre signe de beneiteria és el cinema en 3D, recentment instaurat a Girona. Quina mandra haver de suportar una nova allau de pel·lícules amb fletxes, cotxes i míssils que se't llancen als morros! Això ja ho havíem viscut els anys 80. El cinema torna a la sensació primària i relega l'emoció reflexiva. Ens refugiarem a la videoteca.

Cal parlar del film *Tres dies amb la família*, de Mar Coll. Hem avançat respecte a *Lo mejor de mí*, l'anterior *opera prima* sorgida de l'Escola Superior de Cinema i Audiovisuals de Catalunya (ESCAC) i la seva productora Escándalo Films: aquesta darrera pel·lícula s'ha rodat en versió catalana i no ha calgut doblar-la. Com a suposat retrat de la burgesia gironina em sembla força distret i superficial, amb un guió un pèl anèmic.

Ara bé, és un primer film meritori, amb una molt bona direcció d'actors –la majoria són tan bons que es dirigeixen sols–, que apunta cap a terrenys poc explorats pel cinema català. Ramon Fontserè hi fa un paper tan extraordinari –més que *xupat* per a ell– que gairebé es fa perdonar que continui fent de comparsa i sostenint-li la tramoia al botifler i desenraonat Albert Boadella.

XAVIER ROQUETA